

vittigheds Magtsprog, han der havde bøjet sig for, end Hjertets og Forstandens overbevisende Vidnesbyrd. Først i disse Øjeblikke opgik Troen for ham som et Erkendelsens Lys, der gennembrød alle Stemningstaager. Mens han sad der med Haanden under Kinden og saae ud mod den gulrøde Aftenhimmel, fuldbyrdedes i hans Sjæl det store Under, den ny Menneskefødsel, der saa længe havde været forberedt.

Saa var han da en Kongesøn alligevel! Livsens Krone, den sønnelydige Samfølelse med den evige og uforanderlige Gud, var skænket ham som Vuggegave; og al sand Rigdom, Hjertets Fred og Sindets Tryghed, Glæde ved Livet og Frygtløshed i Døden, hørte til hans Arvelod! —

Da han den næste Morgen igen gik ud paa Kirkegaarden, var Fortidens Skygger manet bort fra hans Vej. Ud fra det Rum i hans Hjerte, som han havde troet uafhjælpeligt øde, tomt og mørkt, straaede nu Ættens gyldne Skat, Troens Klenodie, samlet af fromme Forfædre, nidkært værnet fra Slægt til Slægt, øget gennem Selvtugt og Trængsler.

Han tog Plads paa den lille Bænk overfor Mindestenen, hvor Faderens Navn — Johannes Sidenius — stod indridset med store Guldbogstaver. Det var en dejlig, solrig og blikstille Avgustmorgen, og han var ganske alene. Der var ikke et Menneske at se eller høre paa hele den store, murindhegnede Begravelsesplads. Overalt i Luften flimrede den flyvende Sommers regnbuefarvede Spind. Hækker og Buske var som overdragne med Sølvmor, og hvert Blomsterbæger og hvert Straa var tungt af gyldne Draaber. Øverst oppe i de gamle, taarnhøje Popler, som